

[Kofod-Svendsen]

Ikke mindst foranlediget af de bemærkninger, fru Pia Kjærsgaard er kommet med, vil jeg gerne begynde med at sige, at Kristeligt Folkeparti mener, at den udlændingelov, der trådte i kraft 1. oktober 1983, er en god lov, som vi ikke har undsagt.

Hvad var det, som var særlig godt ved den lov? Det var de nye flygtningebestemmelser, der først og fremmest tog sigte på at styrke retsgarantierne i asylproceduren. Jeg mener, at en sådan styrkelse af selve behandlingsmåden afgjort var en forbedring. Derimod skete der jo ikke de store indholdsmæssige ændringer i de rent materielle regler, dvs. fastlæggelsen af selve flygtningebegrebet, men der kom nogle nye og klarere præciseringer af første asylsøgningsprincippet. Disse regler finder vi er bærende og rigtige, og dem mener vi det er væsentligt at bevare.

Men det, at der er en god og rigtig lov, betyder ikke, at man dogmatisk skal fastholde ordlyden fra ende til anden. Der kan jo komme nye situationer, som nødvendiggør visse ændringer. Det har vi oplevet to gange i 1985. Vi ændrede udlændingeloven to gange på grund af nogle situationer, vi ikke helt havde kunnet tage højde for. Vi udvidede nævnet, så vi kunne få flere parallelle afdelinger, som det fremgår af bemærkningerne til justitsministerens forslag. Vi fik også udvirket, at nogle sager kunne behandles af kun 3 medlemmer mod normalt 7 i nævnet. Og senere i bemærkningerne redegøres for den nye ændring, hvor man bl.a. kunne få en hurtig behandling af åbenbart grundløse ansøgninger. De bærende principper blev ikke anfægtet, men målsætningen, sigtet, var en smidigere procedure.

Nu kan vi så konstatere, at der er opstået et nyt problem – det er også beskrevet i bemærkningerne – hvor situationen er den, at der i perioden fra 1. august til 30. september i år er indrejst enten over landegrænsen eller via Rødby Havn ca. 3.000 asylansøgere fra Vesttyskland. Og der redegøres for, hvordan flere af disse asylansøgere har opholdt sig i Vesttyskland i ganske lang tid, og at flere af dem har en asylansøgning løbende i Vesttyskland. Der må man virkelig spørge, om det er rimeligt, at de, der har en asylansøgning løbende i Vesttyskland, skal bryde op og vende sig til Danmark. Vi kommer også ind i en asylansøgningsprocedure her, sammenholdt med den situation, som hr. Niels

Helveg Petersen rigtigt beskrev, nemlig at der kan være nogle, som har større behov for sikkerhed end den, der er i Vesttyskland, og derfor søger til Danmark. Er det så ikke naturligt at spørge, om vi ved en lovændring bør kunne hindre, at de, der er i sikkerhed, bryder op og søger sig asyl et andet sted, når de er i en sikker situation?

Det problem mener vi der er behov for at få løst. Det bør løses, mener vi, uden at man ændrer de grundliggende principper. Men det er et spørgsmål, som skal tages op til behandling, og som nødvendiggør en lovændring. For man har jo prøvet at løse det ved en fremskudt behandling, som det også er beskrevet i bemærkningerne, men den metode har ikke vist sig at føre til det ønskede resultat.

Vi må altså sige, at der siden 1983-loven er indtrådt den uforudsigelige udvikling, at en række lande også i Europa i stedet for at fortsætte bestræbelserne for at afstemme internationale ordninger og acceptable standarder på flygtningeområdet har indført love eller administrative forordninger eller tilladt foranstaltninger, der i stedet for en rimelig fordeling har dirigeret strømme af asylsøgende mod bestemte lande eller fået asylsøgende til at bryde op på ny og sætte kursen mod visse lande, hvor de har forventning om forbedrede vilkår.

Det er denne situation, vi her er stillet over for, og som jeg mener vi må forholde os til, og som vi ikke bare kan se væk fra. Den retsgaranti, som er indeholdt i den danske lov, og som forudsætter ophold i landet, mens sagen undersøges og behandles, både for så vidt angår anerkendelse som flygtning og for så vidt angår spørgsmålet om første asylsøgningsret, bliver i dag udnyttet, så en uforholdsmæssig stor del af de asylsøgende dermed kommer til Danmark.

Det er den situation, som skal klares, mener vi, så der bliver mulighed for at afvise asylansøgere ved grænsen, såfremt de allerede er i et land, hvor de må antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse. Det er urimeligt, at asylsøgere, som er i sikkerhed, på ny bryder op og sætter kursen mod Danmark i forventning om eventuelt forbedrede vilkår.

Derimod må lovændringen ikke indebære, at mennesker, der kommer fra forfølgelseslandet – i bemærkningerne er nævnt Iran eller Polen – bliver afvist. De mennesker skal